

EUROPEES PARLEMENT

Commissie verzoekschriften

MEDEDELING AAN DE LEDEN

Betreft: Verzoekschrift nr. 2506/2013, ingediend door N.W. (Ierse nationaliteit), over vrij verkeer van EU-burgers en hun gezinsleden

Samenvatting van het verzoekschrift

Indiener, een EU-burger, is gehuwd met een onderdaan van een niet-EU-land. Bij hun aankomst op de luchthaven van Dublin moest zijn echtgenote (als onderdaan van een niet-EU-land met een niet-EU-paspoort) in de rij voor onderdanen van niet-EU-landen gaan staan. Ze heeft er bijna een uur moeten wachten voor het afstempelen van haar paspoort, waardoor hun baby van achttien maanden van streek raakte. Indiener vindt dat zijn rechten en die van zijn echtgenote geschonden zijn. Hij is van mening dat de huidige verwerking van paspoorten van personen uit zowel de EU als derde landen door het Ierse immigratiesysteem gewijzigd moet worden.

Ontvankelijkheid

Ontvankelijk verklaard op 24 oktober 2014. De Commissie is om inlichtingen verzocht (artikel 216, lid 6, van het Reglement).

Antwoord van de Commissie, ontvangen op 30 januari 2015

In artikel 21, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie wordt bepaald dat iedere burger van de Unie het recht heeft vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. De respectieve beperkingen en voorwaarden zijn te vinden in Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn).

CM\1048521NL.doc

PE549.078v01-00

Als ze aan de voorwaarden in de richtlijn voldoen, mogen EU-burgers de gastlidstaat inreizen, en hun familieleden - ongeacht hun nationaliteit - hebben datzelfde recht.

Het grondrecht van vrij verkeer dat EU-wetgeving aan EU-burgers en hun familieleden verleent is het recht dat in de Europese Unie het meest wordt gewaardeerd en dat als bijna gelijkwaardig met het EU-burgerschap wordt beschouwd. Het is begrijpelijk dat EU-burgers zich opwinden als zij obstakels en problemen tegenkomen die er niet horen te zijn.

Door aparte wachtrijen te maken voor EU-burgers en hun familieleden kan de grenscontrole sneller verlopen aangezien EU-burgers en hun familieleden juridisch gezien andere rechten genieten dan niet-EU-reizigers.

De richtlijn legt echter geen specifieke regels vast die de lidstaten verplichten om aan hun grenzen wachtrijen te voorzien die enkel voor EU-burgers en hun familieleden bestemd zijn. Voor luchtgrenzen zijn zulke regels wel vastgelegd in artikel 9, lid 2, onder a), van de Schengengrenscod¹, waaraan Ierland echter niet deelneemt en die dus niet van toepassing zijn in Ierland².

Conclusie

Hoewel het wenselijk is dat Ierland aparte wachtrijen voor EU-burgers en hun niet-EU-familieleden voorziet, is er geen EU-wetgeving die dit van Ierland kan eisen. De Ierse autoriteiten zijn echter wel verplicht om de nodige maatregelen te nemen die de vervulling van de taken van de Unie vergemakkelijken, dus ook taken in verband met het recht van vrij verkeer en verblijf voor EU-burgers.

¹ Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (*Schengengrenscod*), zoals gewijzigd.

² Overeenkomstig Besluit 2002/192/EG van de Raad van 28 februari 2002 betreffende het verzoek van Ierland deel te mogen nemen aan enkele van de bepalingen van het Schengenacquis.